

— До сега тя бѣше послушница ; днесъ са постригва калугерка. Вжтрѣ са върши постриженіето ѝ.

— Желаяхъ да влѣзъ, да я видѣхъ за една минута и да ѝ кажехъ двѣ думы.

— Невъзможно.

— Умолявамъ вы.

— Невъзможно. Почакайте да я видите подиръ постриженіето.

— Ахъ, Боже мой ! постенъ Исидоръ, не е ли възможно да я видѣхъ по напредъ ?

— Почакайте.

Цѣлъ часъ чака Исидоръ въ двора на манастиря. Найподиръ вратарката му рече че сестрата Каллиста, бывшата Дорида, идѣла да го види.

— Здравѣй сестро мой, сестро Христова рече прекъсванъ отъ плачъ Исидоръ, като видѣ сестра си Дорида облечена въ черны вълнени дрехы.

— Господъ съ тебе ! рече дълбоко расчувствувана калугерката.

— Сестро моя ! Милость ! Напусни този жалостенъ и печаленъ животъ ! приложи съ слъзи бѣднѣйтъ ѝ братъ.

— Миръ на тебе, брате ! остави ми тишината и моленіята ми за свѣта.

— Доридо ! добра моя сестро ; добра дѣщи на баща ни. Смили са за брата си, смили баща ни.

— Брате во Христа ! остави мене слугынята на Христа за да са моля за свѣта !

Исидоръ, плененъ отъ скърбъ и расплаканъ, ѝ рече :

— Толкось ли, сестро, сърцето ти е лишено отъ чувства къмъ насъ ? За вынжгы ли та изгубваме ? Доридо, ты украшеніе на бащина ни домъ, сестро многожеланная !

— Тамъ на небето ще са срѣшнемъ.